

Ni maggas Lazarus mitto tundi. Perrast, kui pāisw olli kulduman, virgo temma, tōst silmi nink üttel: „Oh, teije armsa innemisse, kuis teije minno pōetate! Eal ei olle minna maggu-sambaste magganu, kui nūud siin teije man. Mul olli unne-nāggeminne, et englikesse minno kanniwa. Nink es ta ni olle? Es hā innemisse tāus armo olle ötsekui Jummal a engli ma pāäl? — Teije ollete mulle kike-armsambid ja kaunimbid ello-tunde walmistanu. Minno sūdda om tāus rahho ja önsust. Sest tunne minna, et minno koddominnekti tund om tulmu. Waise innemisse perramānne tund om jo taiwatse ello algminne ja ettemaitšminne.“ — Kui Lazarus sedda olli üttelnu, sis kunit temma neile kāt nink uino sōbralikko palgega, nink pūhha engli kanniwa temma henge önside forjustehe. Ent Zadok Hannaga iksiva tedda nink mattiwa tedda waiklifkult maha.

Ent ärrauinonu Lazaruse waim saije Zadoki nink temma naise Hanna kaitjas englis; nink kui nemma perrast üttel pāival henge heitman olliwa, olli temma neide surmawote ümbrel, nink üts tassane tulehōng jahhut mōllemhide palget, ja nemma kuliwa armsa hāle, mes üttel: „Kes hallestust nāudap, se peap hallestust sama.“

J. F. H.